

Πολιτική

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ Ν.Δ. ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΟΥ, ΑΛΛΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΨΕΥΔΕΙ

Μακρύ σεντόνι ευθυνών για το C4i

«...Κινούμεθα πλέον στα όρια της νομιμότητας σε σχέση με το περιεχόμενο της σύμβασης, με κίνδυνο μελλοντικά, παρά τις αγαθές προθέσεις μας, να δημιουργηθεί πρόβλημα. Υπάρχει όμως ορατός ο κίνδυνος, εφόσον δεν βρεθεί λύση, το έργο να σταματήσει».

Της ΑΡΙΣΤΕΑΣ ΜΠΟΥΓΑΤΣΟΥ

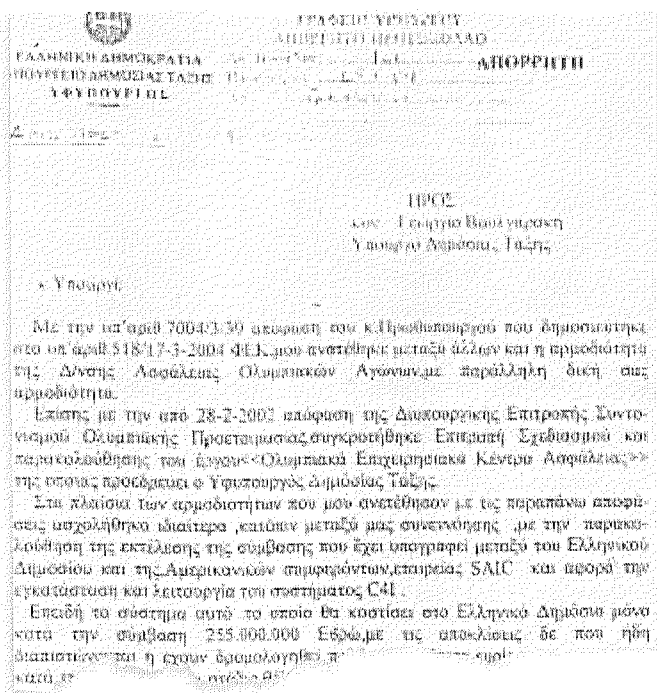
Αυτό έγραψε σε απόρρητη επιστολή, της 26ης Ιουνίου 2004, που απηύθυνε προς τον τότε υπουργό Δημόσιας Τάξης Γ. Βουλγαράκη, ο αρμόδιος για το C4i υφυπουργός Χρήστος Μαρκογιαννάκης. Στην ίδια σελίδα επιστολή ο κ. Μαρκογιαννάκης εισηγήθηκε «να χορηγηθεί στη SAIC βεβαίωση για επιτυχή διεξαγωγή της τρίτης άσκησης (σ.σ. αυτή απέτυχε) για να καταβληθεί το ποσό των 31.000.000 ευρώ σ' αυτήν»!

Μετά ταύτα άρχισε το γαϊτανάκι των παραχωρήσεων, αρχικά υπό την πίεση των Ολυμπιακών Αγώνων, που όμως συνεχίστηκε μέχρι και το 2009, καθώς επί πέντε χρόνια παρέλάμβαναν το C4i, αποφεύγοντας τη γενική δοκιμή η οποία θα έκρινε αν το σύστημα ασφαλείας ήταν εντάξει ή όχι.

Προς αποφυγή

Η παραλαβή του C4i αποτελεί case study («υπόδειγμα προς αποφυγή») και πλέον ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής, που ψάχνει για ευθύνες και λαδώματα πολιτικών από τη Siemens, ξεδιπλώνεται ένα μακρύ σεντόνι ευθυνών που δεν σταματούν φυσικά στις 19 Μαΐου 2003, ημερομηνία υπογραφής της σύμβασης των 255 εκατ. ευρώ μεταξύ της SAIC και του υπουργείου Εθνικής Αμυνας (υπουργός Γ. Παπαντωνίου).

Εκεί κατά παράδοχο τρόπο σταματά το κατηγορητήριο Ζαγοριανού (για απάτη σε βάρος του Δημοσίου), δίχως σ' αυτό να περιλαμβάνονται οι γνωστές και τότε «ωφέλιμες πληρωμές» της Siemens ύψους 3,7 εκατ. ευρώ, που δρομολογήθηκαν από τον Ιούλιο του 2004, συγχρόνως με την καταβολή των 31,5 εκατ. ευρώ που δόθηκαν με την πρώτη τροποποιητική σύμβαση και την παραλαβή

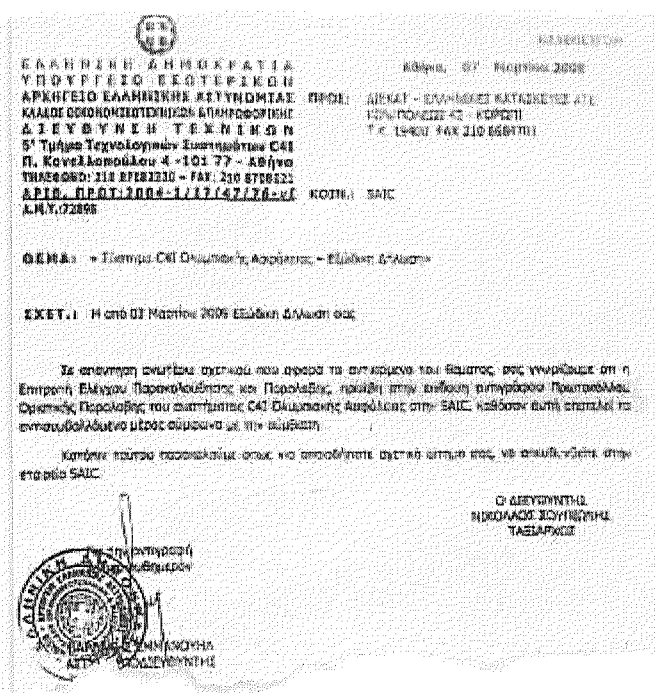
«Κινούμεθα πλέον στα όρια της νομιμότητας» έγραφε στις 26 Ιουνίου 2004 ο υφυπουργός Δημ. Τάξης Χρ. Μαρκογιαννάκης προς τον υπουργό Γ. Βουλγαράκη (έγγραφο αριστερά). Στο υπηρεσιακό έγγραφο της 7/3/2009 (δεξιά), από την αρμόδια διευθύνση αναφέρεται: «Επιδώσαμε στη SAIC αντίγραφο πρωτοκόλλου Οριστικής Παραλαβής»

του συστήματος για χρήση.

Πάντως ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής εμφανίζεται να έχουν ξεδιπλωθεί πολιτικές -τολάχιστον- ευθύνες τεσσάρων διαδοχικών υπουργών και υφυπουργών στο Δημόσιο Τάξης. Πρόκειται για την περίοδο 2004-2006 με υπουργό τον Γ. Βουλγαράκη και υφυπουργό τον Χ. Μαρκογιαννάκη, την περίοδο 2006-2007 επί θητείας Βύρωνα Πολύδωρα, που υπέγραψε την 5η τροποποιητική σύμβαση

με τη SAIC και όρισε την παραλαβή υποσυστημάτων μέχρι τον Νοέμβριο του 2008, και την περίοδο 2007-2009 επί υπουργίας Π. Παυλόπουλου με υφυπουργό τον Π. Χηνοφώτη και μετέπειτα τον Χ. Μαρκογιαννάκη.

Από το 2007 και εντεύθεν αποδεσμεύθηκαν και επιστράφηκαν στη SAIC εγγυητικές επιστολές πληρωμών, καλής εκτέλεσης και όφσετ ύψους 207 εκατ. δολαρίων, έγιναν δε επιπλέον πληρωμές (πλέον των 66

εκατ. δολαρίων) για τις υπηρεσίες συντήρησης και για τις υπηρεσίες του TETRA.

Μόλις 28 εκατ. ευρώ κρατήθηκαν από τις εγγυητικές, γιατί αποτιμήθηκαν ως μείωση του τιμήματος.

Αρνούνται αλλά...

Μόλις προ δύο εβδομάδων, οι υπουργοί που είχαν εμπλακεί σ' αυτή την ιδιότυπη πενταετή παραλαβή του C4i, άρχισαν να ισχυρίζονται πως ουδέποτε

αυτοί παρέλαβαν το σύστημα ασφαλείας των Ολυμπιακών Αγώνων!

Τους διαψεύδει υπηρεσιακό έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2009 που υπογράφει ο ταξίαρχος Ν. Σουπιώνης και το απευθύνει στη διαμαρτυρούμενη κατασκευάστρια ΔΙΕΚΑΤ. Ο Ν. Σουπιώνης απερίφραστα δηλώνει ότι «επιδώσαμε στη SAIC αντίγραφο πρωτοκόλλου Οριστικής Παραλαβής του συστήματος C4i...».

Συνέχεια στην κόντρα για την επιλογή διευθυντών στο Δημόσιο

Συνεχίστηκε και χθες σε υψηλούς τόνους στη Βουλή η αντιπαράθεση μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, με αιχμή του δόρατος το νομοσχέδιο για επιλογή των διευθυντών στο Δημόσιο και τις επι-

τροπές σοφών που είχαν προκαλέσει ιδιαίτερες συζητήσεις αυτή την εβδομάδα.

Ο εκπρόσωπος Τύπου της Ν.Δ., Πάνος Παναγιωτόπουλος, σχολίασε ότι η κυβέρνηση υποχώρησε, αφού απέσυ-

ρε τον χαρακτηρισμό του κατεπείγοντος, όπως και την προσθήκη για τις επιτροπές σοφών.

Απαντώντας χθες, ο υπουργός Εσωτερικών Γιάννης Ραγκούσης υπογράμμισε ότι το

συγκεκριμένο νομοσχέδιο μαζί με την τροπολογία θα συζητηθούν κανονικά στην Ολομέλεια της Βουλής την ερχόμενη Τρίτη και κατηγόρησε τον κ. Παναγιωτόπουλο ότι επιχειρεί με απροσημάτιστο αλλά και σοβαρό τρόπο να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα.

Ο κ. Ραγκούσης διευκρίνισε ότι η σχετική τροπολογία για τις επιτροπές σε θέματα κατεπείγοντος και μείζονος εθνικής σημασίας από τον πρωθυπουργό κατατέθηκε κανονικά και πρόκειται, όπως είχε από την πρώτη στιγμή προγραμματιστεί, να συζητηθεί στην Ολομέλεια την Τρίτη.

Εφετείο δικαιώνει Αράπογλου κατά Παπαγεωργόπουλου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Επιβεβαιώθηκε και από το Εφετείο Θεσσαλονίκης με την 453/2010 απόφασή του ότι ο Β. Παπαγεωργόπουλος δεν μπορούσε να εγειρεί αγωγή αποζημίωσης για συκοφαντική δυσφήμιση σε βάρος της Χρύσας Αράπογλου για τα όσα κατήγγειλε ως προς τη διαχείριση των οικονομικών του δήμου διότι κατά βάση οι καταγγελίες ήταν αληθείς. Ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης, ο οποίος ζητούσε 1 εκατ. ευρώ ως αποζημίωση, υποχρεούται να καλύψει τα δικαστικά έξοδα που

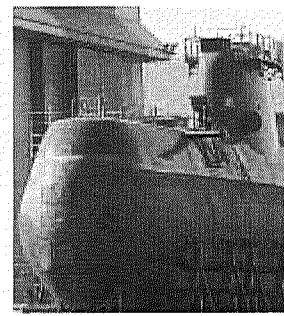
υπολογίστηκαν στα 10.000 ευρώ.

«Ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης καθυστέρησε να προβεί στις επιβεβλημένες ενέργειες, τόσο στην υπόθεση της υπεξαίρεσης των 25 εκατ. ευρώ όσο και της υπεξαίρεσης της παγίας από 350.000 ευρώ περίπου» αναφέρει το Εφετείο. Και σε άλλο σημείο τονίζει: «Η Χρύσα Αράπογλου πρόβη σε προσωπικά συμπεράσματα και αξιολογικές κρίσεις που σχετίζονται με αληθινά γεγονότα και συνεπώς δεν τέλεσε το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης». **Λαs**

Αγοράζουμε το υποβρύχιο που «γέρνει» για να το ξαναπουλήσουμε!

Γέρνει - δεν γέρνει, η Ελλάδα θα το πάρει... για να το ξαναπουλήσει: ο λόγος για το «Παπανικολής», το υποβρύχιο τύπου 214 που έχει κατασκευαστεί από την εταιρεία HDW στο Κίελο και όχι στα ναυπηγεία Σκαρμαγκά και ως τώρα δεν είχε παραληφθεί λόγω δομικών προβλημάτων.

Σύμφωνα με ανεπίσημες πληροφορίες, έπειτα από σειρά συσκέψεων και το «πράσινο φως» προς το υπουργείο Εθνικής Αμυνας

της αρμόδιας κοινοβουλευτικής υποεπιτροπής, του ΚΥΣΕΑ και της Διευρηγικής Επιτροπής Αποκρατικοποιήσεων, την Πέμπτη προβλέπεται να υπογραφεί η σχετική με τον Σκαρμαγκά και τα προγράμματα του Πολεμικού Ναυτικού σύμβαση πλαισίου μεταξύ της διοίκησης της Thyssen Krupp A.G. και των κρατικών αρχών του Αμπου Ντάμπι (του νέου συνιδιοκτήτη των ναυπηγείων μέσω της εταιρείας Abu Dhabi Mar).

Μετά την επίμονη ελληνική άρνηση παραλαβής του υποβρυχίου, διερευνήθηκε η λύση πώλησής του από τους Γερμανούς. Όμως η τιμή, 300 εκατομμύρια ευρώ, δεν κρίθηκε συμφέρουσα από το ελληνικό Δημόσιο που επέλεξε τελικά να το παραλάβει και να το μεταπωλήσει το ίδιο, με τη μεσολάβηση της Abu Dhabi Mar.

C4I. Κόστισε εκατομμύρια, ποτέ δεν λειτουργήσε

Τα δυσθεώρητα ύψη του λογαριασμού της ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας το 2004 δεν θα προσδιοριστούν ποτέ με ακρίβεια, αλλά καταγράφηκαν ως οι πιο ακριβοί, από πλευράς κόστους ασφάλειας, αγώνες της ιστορίας, αφού εκτιμήθηκε πως το Πεκίνο δεν ξεπέρασε το κόστος της Αθήνας.

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΡΝΕΛΛΟΥ

Το επίσημο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, τότε αρμόδιο για την ασφάλεια, έκανε μια κοστολόγηση της τάξης του ενός δισεκατομμυρίου και 22 εκατομμυρίων ευρώ σε ό,τι αφορά στα δικά του μέσα και ανθρώπινο δυναμικό που χρησιμοποίησε. Ομως πάνω από εβδομήντα κρατικοί φορείς και οργανισμοί πραγματοποίησαν δαπάνες για την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων, αλλά απέφυγαν να τις εμφανίσουν στην αρμόδια διεύθυνση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Έτσι, η συνολική αποτίμηση του κόστους της ασφάλειας είναι ελλιπής, παρ' ό,τι, όπως προαναφέραμε, έφτασε επισήμως τα 1,022 δισ. ευρώ για τους φορείς που είχαν άμεση εμπλοκή.

Στα διεθνή μέσα ενημέρωσης έγιναν αναφορές για ποσό πάνω από 1,5 δισ. δολάρια και πενταπλάσιο κόστος από αυτό της Ολυμπιάδας του Σίδνεϊ το 2000.

Στο συνολικό ποσόν όμως δεν υπολογίστηκαν ποτέ και οι μη καταγεγραμμένες παράπλευρες δαπάνες που έγιναν κατά τη διάρκεια των Αγώνων, που ανεβάζουν το κόστος για την ασφάλεια στα 1,3 δισ. ευρώ. Είναι άπιστευτες οι συμβάσεις εταιρειών-συμβούλων που ξεπρόβαλλαν σαν μανιτάρια την περίοδο 2002-2004 και άρμεγαν τους προϋπολογισμούς με δήθεν παροχές υπηρεσιών τεχνολογίας και παρακολούθησης της καλής εκτέλεσης των συμβάσεων, της τήρησης προδιαγραφών κ.λπ.

Οι κρατικοί φορείς που ενεπλάκησαν άμεσα στην ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων εμφάνισαν τον παρακάτω κατάλογο δαπανών: Η Ελληνική Αστυνομία 439 εκατ. ευρώ, η Πυροσβεστική 240 εκατ. ευρώ, το Λιμενικό 161 εκατ. ευρώ, οι Ενοπλες Δυνάμεις 159 εκατ. ευρώ, η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών 23 εκατ. ευρώ.

ΠΛΗΡΩΣΑΜΕ ΧΡΥΣΟ ΑΕΡΑ ΚΟΠΑΝΙΣΤΟ

Το έλα να δισ. με την ασφάλεια

■ Αναλύοντας το ποσόν που δαπάνησε η Ελ.Α.Σ., βλέπει κανείς ότι το πανάκριβο και μη λειτουργικό, όπως διαπιστώθηκε στις δοκιμές, σύστημα C4I (Σι-Φορ-Αι) κόστισε 259 εκατ. ευρώ. Η υπόθεση της προμήθειας του C4I, που έγινε με τους κανόνες που ισχύουν για τις αμυντικές δαπάνες των Ενόπλων Δυνάμεων, αποτελεί μείζον πολιτικό σκάνδαλο με άμεση επικαιρότητα έως τις μέρες μας.

Το βασικό σύστημα C4I κοστολογήθηκε 159 εκατ. ευρώ. Από αυτά το Δημόσιο πλήρωσε ως προκαταβολές περίπου 117 εκατ. μετρητά και έλαβε εγγυητικές επιστολές από την εταιρεία SAIC. Αυτές τις επιστολές επέστρεψε το Δημόσιο τον περασμένο Μάιο και αφού η τμηματική παραλαβή των υποσυστημάτων είχε ολοκλη-

ρωθεί στις αρχές του 2009 και συντάχθηκαν τα σχετικά πρωτόκολλα παραλαβής, που ουδέποτε υπέγραψε ο τότε αρμόδιος υπουργός Χρ. Μαρκογιαννάκης και το θέμα έχει παραπεμφθεί στη διεθνή Διαιτησία. Η επιτροπή παρέλαβε τμηματικά το σύστημα με βάση αναθεωρημένη εκπαιδευτική σύμβαση που συνήφθη με την εταιρεία επί υπουργίας Πολύδωρα. Το συγκεκριμένο σύστημα αποδείχθηκε πειραματικό, δεν επιτεύχθηκε ποτέ διαλειτουργικότητα μεταξύ των περισσότερων από τα 33 υποσυστήματα που έχουν ανεπίσημα παραλειφθεί με καταγεγραμμένες τις αποκλίσεις. Ουσιαστικά η Αστυνομία χρησιμοποιεί μόνο μερικές εκατοντάδες κάμερες από το περίφημο C4I. Η επίτευξη της διαλειτουργικότητας μεταξύ των υ-

ποσυστημάτων ανατέθηκε από τον βασικό ανάδοχο στην υπεργολάβο «Ζίμενς», για να μη ναυαγήσει ολόκληρη η σύμβαση που αφορούσε το σύστημα επικοινωνιών ΤΕΤΡΑ που προμήθευσαν οι Γερμανοί και διαφημίστηκε ως το πρώτο που λειτουργήσε το 2004 και που χωρίς αυτό δεν κάνει πια η Αστυνομία, όπως λένε οι επιτελείς της.

Το σύστημα επικοινωνιών ΤΕΤΡΑ που λειτουργεί ανεξάρτητα έχει κόστος 90 εκατομμυρίων ευρώ. Για την ακρίβεια, τα χρήματα αυτά δαπανώνται με ορίζοντα δεκαετίας σε δόσεις, αρχής γενομένης από το 2004, αφού η εταιρεία Ζίμενς που το εγκατέστησε είναι υποχρεωμένη να συντηρεί, να υποστηρίζει και να αναβαθμίζει το δίκτυο.

■ Για τις αμοιβές των ανδρών των Σωμάτων Ασφαλείας δαπανήθηκαν περίπου 120 εκατ. ευρώ. Οι εξοπλισμοί σχετικά με την αντιμετώπιση ραδιοβιοχημικών κινδύνων κόστισαν περίπου 10 εκατ. ευρώ.

■ Στον τομέα των ολυμπιακών εκπαιδεύσεων δαπανήθηκαν περίπου 27 εκατ. ευρώ. Τη μερίδα του λέοντος απ' αυτά εισέπραξε ισραηλινή εταιρεία. Οι εκπαιδεύσεις που παρασχέθηκαν από Αμερικανούς και Αγγλους λέγεται ότι δεν κόστισαν σε χρήμα. Επίσης, εξοπλισμοί που δόθηκαν από τις ΗΠΑ και Βρετανία προσεγγίζουν σε αξία τα 70 εκατ. ευρώ, αλλά το κράτος δήθεν δεν επιβαρύνθηκε με τα συγκεκριμένα τιμολόγια. Αντιθέτως, δαπανήθηκαν από το ελληνικό Δημόσιο περίπου 16 εκατ. ευρώ για υλικά και μέσα (ειδικά οχήματα, όπλα, πομπόδεκτες, μηχανήματα ανίχνευσης, είδη πληροφορικής).

— Ένα πολύ μικρό μέρος της τεράστιας δαπάνης για την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων επιχείρησε να πάρει πίσω το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, προσφέροντας τεχνολογία σε χώρες που θα διοργάνωναν προσεχώς μεγάλες αθλητικές εκδηλώσεις. Απέτυχαν παταγωδώς όλες οι προσπάθειες και ουσιαστικά από αυτή την τεράστια αφαίμαξη πόρων του λαού διογκώθηκε κατά το μισό το τμήμα που της αναλογεί, η μαύρη οικονομική τρύπα στην οποία βουλιάζει ο τόπος.*

Τουρισμός: Οι μεγάλες προσδοκίες και οι χαμένες ευκαιρίες

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΚΙΡΗ*

Για την τουριστική πολιτική κάθε διοργανώτρια χώρας, οι Ολυμπιακοί Αγώνες εδώ και πολλά χρόνια δεν θεωρούνται ένα γεγονός είκοσι ημερών, αλλά μια δεκαετία ευκαιριών και ανάπτυξης. Αναλαμβάνοντας τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, η Αθήνα και κατ' επέκταση η τουριστική Ελλάδα είχαν μια χρυσή ευκαιρία:

■ Να προβληθούν δυναμικά σε όλες τις χώρες του κόσμου. Ενδεικτικά τις δυναμικές αυτής γεγονότα είναι ότι οι εκπρόσωποι της Οργανωτικής Επιτροπής των Ολυμπιακών Αγώνων της Βαρκελώνης είχαν εκτιμήσει ότι το όφελος για τη χώρα μας θα ισοδυναμούσε με προβολή αξίας άνω του 1 δισ. ευρώ.

■ Να δώσουν βάθος, διάσταση και διάρκεια στο εμπορικό σήμα (brand) «Ελλάδα».

■ Να αναπτύξουν νέα πρότυπα για τον τουρισμό της Ελλάδας (ποιότητα υπηρεσιών, υποδομές, οργανωτική ικανότητα κ.ά.).

■ Να αυξήσουν σημαντικά τις αγορές υψηλής απόδοσης (συνέδρια, τουρισμός πολυτελείας, αθλητικός τουρισμός, city breaks κ.ά.).

■ Να προικοδοτήσουν την Αττική με εγκαταστάσεις που η μεταολυμπιακή εκμετάλλευσή τους θα απέφερε, διαχρονικά, σημαντικά έσοδα και απασχόληση στην περιοχή.

Σε όλους τους παραπάνω τομείς υπήρξε μικρή επιτυχία, ενώ οι περισσότερες ευκαιρίες για τη χώρα μας χάθηκαν ανεπιστρεπτή: η αξιοποίηση της παγκόσμιας εικόνας της Ελλάδας μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες είχε αποτέλεσμα την αύξηση των τουριστικών αφίξεων στη χώρα κατά 5,6% το 2005 και κατά

8,44% το 2006 και 8% το 2007. Ωστόσο, η συνέχεια δεν ήταν ανάλογη. Οι Αγώνες δεν μπόρεσαν να βγάλουν τον ελληνικό τουρισμό δυναμικά έξω από τη στασιμότητα στην οποία βρισκόταν. Ειδικότερα:

■ Δεν εφαρμόστηκε ποτέ ένα ολοκληρωμένο και στοχευμένο σχέδιο προώθησης του brand «Ελλάδα», σχεδιασμένο ειδικά για τη μεταολυμπιακή περίοδο.

■ Η τουριστική εικόνα της ευρύτερης περιοχής της Αθήνας, που επωμίστηκε το κύριο βάρος της υποδοχής και φιλοξενίας στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, σαφώς αναβαθμίστηκε, απ' ενός με τις σημαντικές επενδύσεις που έγιναν για την αναβάθμιση των ξενοδοχειακών μονάδων και απ' άλλου με έργα όπως η κατασκευή του Μετρό, του τραμ και του προαστιακού σιδηροδρόμου, η ενοποίηση των αρχαιολογικών χώρων

κ.ά. Ωστόσο, τα πάγια προβλήματα της Αθήνας ως τουριστικού προορισμού, τα οποία ήταν πολλά και ποικίλα, δεν αντιμετωπίστηκαν αποτελεσματικά, ενώ δεν υπήρξε αποτελεσματική προώθηση της Αθήνας, ως αυτόνομου τουριστικού προορισμού, σε σύνδεση με θεματικό τουρισμό (πολιτιστικό, συνεδριακό, city breaks κ.ά.).

Η Αθήνα προετοιμάστηκε καλά για τους αγώνες, όμως στο πεδίο του τουρισμού τα οφέλη της ήταν κατώτερα των προσδοκιών: Με μέτρο σύγκρισης την προηγούμενη διοργανώτρια πόλη, το Σίδνεϊ, όπου το 88% των διεθνών επισκεπτών που ήρθαν στην Αυστραλία για τους Ολυμπιακούς επέστρεψαν τα επόμενα χρόνια ως τουρίστες, ή τη «μεσογειακή» Βαρκελώνη, όπου καταγράφει κάθε χρόνο περισσότερους από 2.000.000 τουρίστες, σε σχέση με τις

700.000 που είχε πριν από τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, η Αθήνα είναι σαφές ότι έχασε τη μάχη της τουριστικής κίνησης. Πέντε χρόνια μετά τους Αγώνες εξακολουθούν να καταγράφονται αφίξεις 2,2 εκατ. τουριστών, όσοι και προολυμπιακά, με τα έσοδά της πλέον να κινούνται σε επίπεδο αρχών δεκαετίας και την απασχόληση μειούμενη χρόνο με τον χρόνο.

Αναμφισβήτητα διοργανώσαμε εξαιρετικούς αγώνες, αλλά εξίσου αναμφισβήτητο είναι και το γεγονός ότι χάθηκε μια μοναδική ευκαιρία καθιέρωσης της χώρας μας ως branded προορισμού. Χάλασαμε τεράστια ποσά, τα οποία, εκτός από την υπερφάνεια της στιγμής, πολύ λίγα συνεισέφεραν στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας μας.

* Πρόεδρος του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου της Ελλάδος